

Arrest

nr. 73 860 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2011, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juli 2011

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2011 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 10 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster dient verschillende aanvullingen in.

Op 4 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2010 werd ingediend en op datum van 29.10.2010 en 21.06.2011 werd aangevuld door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich in de aanvraag op punt 2.8B van de vernietigde instructies en verklaart dat zij over een ononderbroken verblijf in België beschikt sinds 31.03.2007. Betrokkene wenst dit te staven met volgende documenten: een attest van dokter E. M. dat stelt dat betrokkene medisch onderzocht werd in de periode 2006, in de periode 2008 en op 11.03.2009; een attest afgeleverd te Madrid, Spanje, op 28.09.2009 met ongedateerde stempel van de firma D. Belgium Borgerhout, waaruit kan opgemaakt worden dat op 22.09.2007 mevrouw N. E. K. 150 euro heeft ontvangen die werd opgestuurd door mevrouw L. E. K., echter zonder vermelding van de plaats waaruit deze som werd verstuurd; een niet gedateerde verklaring van gekendheid van de heer A. A., evenwel zonder precisering van begindatum en duur van gekendheid, een verklaring van gekendheid van de heer A. H. van 27.10.2009, eveneens zonder precisering van begindatum en duur van gekendheid, en een attest van de firma D. Belgium van 28.09.2009 waarin gesteld wordt dat betrokkene als klant gekend is. Gezien de afwezigheid van precisering wat betreft periode van gekendheid op de twee getuigenverklaringen en gezien het ontbreken van precisering van plaats van het overschrijven van de 150 euro door betrokkene, kunnen enkel de attesten van dokter E. M. weerhouden worden om mogelijks het ononderbroken verblijf van betrokkene sinds 31.03.2007 aan te tonen.

Echter beschikt 1 getuigenverklaring, gesolliciteerd en opgemaakt in functie van betrokkene, niet over de nodige bewijskracht om het ononderbroken verblijf van betrokkene sinds 31.03.2007 in België te bewijzen.

Bovendien blijkt uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene dat reeds sinds 30.11.2004 procedures van haar in Nederland gekend zijn en dat zij er tot 11.11.2010 in Leiden, Nederland, ingeschreven stond. (Informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Meer bepaald heeft betrokkene op 16.06.2006 in Nederland een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd aangevraagd, die op 14.12.2006 werd afgewezen. Daarop heeft zij op 11.01.2007 bezwaar gemaakt, dat op 27.12.2007 ongegrond werd verklaard.

Vervolgens heeft betrokkene er op 12.01.2008 beroep ingediend alsook een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening. Op 26.01.2008 heeft betrokkene de gronden waarop dit beroep rust, aangevoerd, maar dit verzoek werd op 20.11.2008 ongegrond verklaard en het verzoek om een voorlopige voorziening werd op 21.01.2008 niet ontvankelijk verklaard. Op 03.06.2009 werd zij in vreemdelingenbewaring genomen en heeft zij te Rotterdam, Nederland, op 09.06.2009 opnieuw een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd aangevraagd. Op 09.09.2009 werd dit verzoek afgewezen en op 29.12.2009 werd het bezwaarschrift dat betrokkene 01.10.2009 had ingediend, ongegrond verklaard. Haar verzoek om voorlopige voorziening gericht tegen de uitzetting werd op 20.01.2010 door de rechter niet ontvankelijk verklaard. (Informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Hieruit blijkt duidelijk dat het centrum van belangen van betrokkene zich sinds 16.06.2006 in Nederland bevindt en niet in België.

Op basis van bovenvermelde gegevens kan betrokkene geen aanspraak kan maken op een regularisatie op basis van het criterium 2.8B: het ononderbroken verblijf van betrokkene sinds

31.03.2007 is niet aangetoond en het centrum van haar belangen bevond zich sinds 16.06.2006 in Nederland.

Betrokkene beweert dat een gedwongen terugkeer haar ernstige schade zou toebrengen aangaande haar gezinsleven, maar zij verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven.

Het feit dat betrokkene op dit moment in België verblijft, het Nederlands en het Frans zou beheersen, dat zij zich heeft aangemeld voor lessen Nederlands, dat ze bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen, een arbeidsovereenkomst en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...).”

Op 29 juli 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel

Schending van art. 9bis van de Verblijfwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van Behoorlijk bestuur ondermeer, het redelijkheidsprincipe en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster heeft een aanvraag tot verblijf ingediend op basis van de inmiddels instructie van 7 juli 2009, meer bepaald op basis van criterium 2.8.B.

Verzoekster bracht een arbeidscontract voor en verblijft sedert 31.03.2007 ononderbroken in België.

Verweerder komt op foutieve wijze tot de beslissing dat verzoekster geen ononderbroken verblijf heeft omdat (dixit verweerder):

1. De enkele getuigenverklaring (van de dokter) heeft onvoldoende bewijskracht;
2. Verzoekster zou sedert 16.06.2006 haar centrum van belangen in Nederland hebben
3. De afwezigheid van precisering van de plaats vanwaar de betalingen zijn gebeurd op het attest van D. Belgium en het attest van de Spaanse E.

Tot 1. besluit verweerder omdat:

De verklaringen van gekendheid van de heer A. A. en A. H. zijn ongedateerd;

Dat verweerder beide verklaringen van gekendheid geheel weert en enkel spreekt van 1 getuigenverklaring (de dokter) omdat ze ongedateerd zijn, is onredelijk.

De verklaringen vermelden duidelijk 'enkele jaren' hieronder dient te worden verstaan niet 1 maar drie minstens 2 jaren.

De verklaringen van beide heren zijn zoals verweerder stelt opgemaakt op vraag van verzoekster in het kader van de aanvraag op basis van de instructies d.d.07.06.2009.

Samen gelezen met de geldigheidsduur van de voorgelegde Identiteitsdocumenten van beide heren, de datum dat de stukken aan verweerster werden overgemaakt kan wel degelijk afgeleid worden dat verzoekster in de enkele jaren voor 2009 gekend was door beide heren.

Het is verweerster die de bewijskracht van de stukken miskent.

Verweerster doet onvoldoende aan feitenonderzoek en komt tot bevindingen die redelijkerwijze niet uit de overlegde stukken kunnen worden afgeleid,

Tot 2 besluit verweerster omdat:

Verzoekster zou tot 2010 ingeschreven zijn te Nederland, quod non,

Verzoekster heeft op 16.06.2006 en 09.06.2009 een aanvraag tot vestiging te Nederland gedaan.

Verzoekster werd op 3.06.2009 in Vreemdelingenbewaring genomen in Nederland,

Verzoekster heeft een gemeenschappelijk kind met de heer E. H. M. die verblijft in Nederland (stuk 2 & 3).

Verzoekster vertoeft dan ook regelmatig in Nederland omwille van het omgangsrecht met haar kinderen.

Het feit dat verzoekster een (een overigens onontvankelijke dan wel ongegronde) aanvraag in Nederland heeft gedaan, wil niet zeggen dat verzoekster haar centrum van haar belangen Nederland heeft.

De beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd.

Minstens diende verweerster dan te vermelden dat de aanwezigheid van verzoekster in Nederland dan wel de vestiging van haar belangen aldaar een noodzakelijke voorwaarde was voor de indiening van beide aanvragen.

Zo is naar analogie voor de verblijfsaanvraag 9bis Verblijfswet de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist terwijl voor een aanvraag art. 10 of 40 verblijfswet de aanvraag vanuit het buitenland zelfs de norm is.

Voorts is de vaststelling dat verzoekster tot 2010 ingeschreven zou zijn te Nederland tegenstrijdig met de vaststelling dat verzoekster geen verblijf had aldaar gelet op de twee aanvragen tot vestiging.

Ten onrechte besluit verweerster tot 3.

Uit de samenlezing van beide attesten en het feit dat de attest betreffende de opname te Spanje werd afgeleverd door D. Belgium dient wel degelijk afgeleid te worden dat op 22.09.2007 verzoekster vanuit D. Belgium te Borgerhout geld heeft overgemaakt

Besluit

Verweerster is op onredelijke wijze tot haar besluit gekomen, heeft onzorgvuldig onderzoek gedaan en heeft bovendien de beslissing niet behoorlijk gemotiveerd.

(...).”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeksters vage en summier geformuleerde beschouwingen aan deze motivering geen afbreuk kunnen doen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de voorgelegde documenten.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Het komt aan verzoekster toe om de nodige bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om een machtiging tot verblijf te krijgen. Door het voorleggen van een getuigenverklaring en diverse ongedateerde verklaringen, bewijst verzoekster haar ononderbroken verblijf sedert 31 maart 2007 niet.

2.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en meent dat de verwerende partij op een foutieve wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen ononderbroken verblijf had in België zoals vooropgesteld door de instructie van 19 juli 2009.

Ter zitting van 17 januari 2011 wordt gewezen op de arresten van de Raad van State van 5 oktober 2011 met nr. 215.571 en van 1 december 2011 met nr. 216.651. De advocaat van verzoekster vermeldt dat er in het licht van deze later tussengekomen arresten van de Raad van State duidelijk een probleem van motivering is gezien niet ruimer gekeken is naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het ganse betoog van verzoekster heeft in al zijn onderdelen tot doel een ruimere toepassing van de voorwaarden van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 voorop te stellen: verzoekster meent dat zij

wel voldoet aan de voorwaarde van het ononderbroken verblijf. De Raad van State oordeelt in zijn arrest van 5 oktober 2011 gekend onder het nummer 215 571 dat, in de mate waarin de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt -, een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Dienvolgens is het betoog van verzoekster inzake de schending van artikel 9*bis* in samenhang met het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel niet dienstig.

De omstandigheid dat de raadvrouw van verzoekster ter zitting aangeeft dat er in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 een motiveringsgebrek kleeft aan de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk: de Raad van State had immers reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie een motiveringsgebrek uitmaakt, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoekster nagelaten heeft te doen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 250 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 250 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET